

af Delingsbrøken $\frac{2}{3}$ for Erhvervskommunens Ligningsprocent. Naar f. Eks. efter Flertallets Forslag en Bestillingsmand, hvis Indkomst er 2,400 Kr., udelukkende skal yde Skat til *Opholdskommunen*, synes det noget uforholdsmæssigt, at *Erhvervskommunen* skal have Broderparten af Skatten fra den, hvis Indkomst er f. Eks. 2,600.

Vanskeligheden ved at fastsætte et rigtigt Delingsforhold ligger deri, at der nu intet som helst Forhold bestaar imellem Størrelsen af de enkelte Borgeres *Skatteydelse* og de *Goder*, som Kommunen byder dem, eller de *Udgifter*, de foraarsager denne.

Man har villet gøre gældende, at f. Eks. en større Industridrivende forvolder sin Erhvervskommune særlig store Udgifter. Dette kan ganske vist i enkelte Tilfælde finde Sted — særlig hvor vedkommende lønner sine Arbejdere og Funktionærer slet, hiddrager løse Elementer til tilfældigt Arbejde o. s. v. Men langt hyppigere maa det dog siges, at saadanne Virksomheder, ved at give Arbejde og Omsætning, er til økonomisk Gavn for vedkommende Kommune; hvad der ogsaa fremgaar af, at Kommunerne i Reglen kappes om at hidlokke saadanne ved at byde gunstige Vilkaar.

Hvor saaledes ingen rationel Begrundelse kan gives for det Forhold, hvorefter Skatten bør deles mellem Erhvervs- og Opholdskommune, forekommer det os mest naturligt at gøre Delingen lige, saa at hver af Kommunerne beskatter vedkommende Indtægt med Halvdelen af den Ligningsprocent, de iøvrigt anvender. — Herved vilde tillige opnaas, at baade Erhvervs- og Opholdskommunen fik Del i den Skatteforøgelse, de nye Forslag vil medføre. Da imidlertid Flertalsforslaget dog byder visse Fremskridt fra det bestaaende kan vi subsidiært slutte os dertil.

Endelig formener undertegnede S. Berthelsen med Hensyn til *Beskatning* af *Selskaber*, at enhver Udvidelse af saadan en Beskatning paa Forhaand og uden nærmere Undersøgelse maa være betænkelig, idet Selskabsformen ingenlunde altid dækker over ny eller særegen Skyldpligt. Hvad særlig angaar Sparekasser, da indgaar under dette Begreb saavel de i Laanernes som de i egentlige Spareres eller i udbyttesøgende Garanters Interesse saavelsom i udenforstaaende (velgørende eller landøkonomiske) FormaaIs Tjeneste oprettede Laane- og Sparekasser af vidt forskellig Karakter, ligesom Ejendomsforholdet til Selskabsformuen og dennes Renter ikke altid foreligger klart udredet. Beskatningen af *Brugs- og Produktionsforeninger* vil være uheldig, idet den (for saa vidt den i det hele er skatteteknisk mulig) vil virke som en Varefordyrelse o. s. fr. — Dette Mindretal (Berthelsen) maa i det Hele udtale, at der ikke i dets subsidiære Tilslutning til Forslagenes Oversendelse til Ministeriet ligger nogen Godkendelse af deres ledende Principper.

Medundertegnede Karl Hansen og J. E. Lange nærer ogsaa stor Betænkelighed ved hele Selskabsbeskatningen — navnlig paa Grund af den Dobbeltbeskatning, den medfører — men maa give Flertallet Medhold i, at det vil være mest konsekvent at behandle Andels- og Aktieselskaber ens, for saa vidt de ved Udsalgsvirksomhed optræder som indbyrdes Konkurrenter i Kommunen.

S. Berthelsen.

Karl Hansen.

Jakob E. Lange.

Et Mindretal (*Godskesen*) fastholder det, af det til Skattekommissionen stillede Forslag, hvorefter de i §§ 10—13 indeholdte Regler ikke finde Anvendelse i Forholdet mellem Frederiksberg og København.